

Arrest

nr. 240 163 van 27 augustus 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 februari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 januari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juli 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 augustus 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat J. HARDY en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen in België aangekomen op 10 november 2015 en heeft zich een eerste maal vluchteling verklaard op 26 november 2015.

Op 23 oktober 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker ging in beroep tegen deze beslissing.

Bij arrest nr. X van 21 mei 2019 besloot de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Zonder terug te keren naar zijn land van herkomst, diende verzoeker op 17 juli 2019 een tweede verzoek om internationale bescherming in.

Op 20 januari 2020 nam het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing houdend 'niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)'. Deze beslissing werd op 22 januari 2020 aangetekend naar verzoeker verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Ghazi Amanullah Khan (provincie Nangarhar). U bent van Tadzjiekse origine. Toen u nog zeer jong was, verhuisden u en uw familie naar Char Bagh (district Qarghayi, provincie Laghman). U verklaarde tijdens uw onderhoud bij het CGVS dat uw vader iets meer dan vier jaar daarvoor werd vermoord. U zei te vermoeden dat hij werd gedood door uw neven of door de Taliban. Uw vader werkte namelijk als bewaker voor de buitenlanders, wat hem een doelwit voor de Taliban maakte. Met uw neven zouden u en uw familie in conflict zijn omwille van een erfenis van landbouwgrond. Mogelijks zouden uw tantes informatie over het werk van uw vader aan de Taliban hebben doorgespeeld. U beweerde voorts dat ongeveer drie à drieënhalf jaar geleden ook uw broer M. werd vermoord. U was ook niet zeker wie hem precies vermoordde. U wist wel dat hij op zoek was naar de moordenaar van uw vader. Na de dood van uw vader werd uw moeder door iemand op haar hoofd geslagen. Nadien verhuisde u samen met uw familie naar het huis van een oom in een u onbekend dorp in het district Behsud (provincie Nangarhar). Hier woonde u ongeveer een jaar, totdat uw moeder u aanmaande om het land te verlaten omdat het te gevaarlijk zou zijn voor u.

U reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, enkele voor u onbekende landen, Oostenrijk en Duitsland om op 10 november 2015 in België aan te komen. U vroeg asiel aan op 26 november 2015. U verliet uw land van herkomst samen met uw broer Mu., maar deze werd in Iran gearresteerd en teruggestuurd naar Afghanistan.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer: uw taskara, documenten omtrent het werk van uw vader en twee foto's waarop uw vader te zien is.

Op 23 oktober 2017 betekende het Commissariaat-generaal u een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Middels arrest X van 21 mei 2019 nam de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) een gelijkaardige beslissing. U diende geen cassatieberoep in.

Zonder naar Afghanistan te zijn teruggekeerd heeft u op 17 juli 2019 een tweede verzoek om internationale bescherming ingediend. U zegt dat uw ooms N. J. en M. J. voor het Afghaans leger actief waren en daarom recent werden vermoord. U herhaalt dat uw vader en uw broer voor de Amerikanen werkten en dat zij door de Taliban werden gedood. De Taliban blijven intussen uw familie lastigvallen: uw zus werd bedreigd, uw moeder geslagen. Mocht u naar Afghanistan terugkeren, dan zal u ongetwijfeld worden vermoord.

Ter staving van uw verklaringen legt u enkele bijkomende documenten neer die uw neef S. heeft opgestuurd. Het betreft de originele werkbadge van uw vader, drie foto's van uw familie, twee foto's van uw vader op het werk, een kopie van de taskara's van uw familie, de enveloppe van Afghan Post waarmee deze stukken verstuurd werden.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorig verzoek hebt uiteengezet, met name de problemen die uw familie ook nog na de moord op uw vader en broer met de Taliban zou kennen, moet worden beklemtoond dat uw vorig verzoek door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. In de weigeringsbeslissing van 23 oktober 2017 kwam het CGVS onder meer tot de vaststelling dat u de dood van uw vader en broer niet geloofwaardig maakte, u bijzonder matig op de hoogte was van de familievete die mede tot de problemen van uw familie zou hebben geleid en dat uw verklaringen op tal van punten vaag en zelfs tegenstrijdig bleken. De RvV stelde in het arrest van 21 mei 2019 eveneens dat aan uw vluchtrelaas geen geloof kon worden gehecht.

Heden stelt u dat de problemen met de Taliban blijven duren. Zij zouden uw zus hebben bedreigd en uw moeder hebben geslagen (verklaring volgend verzoek d.d. 23 december 2019, vraag 15). Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielmotieven.

De bijkomende documenten leiden niet tot een andersluidende appreciatie. De badge en de bankkaart die uw vader zouden toebehoren, noch de foto's waarop uw vader op het werk te zien zou zijn, tonen aan dat uw vader door de Taliban werd vermoord en dat ook de rest van de familie met de wraak van de Taliban te maken kreeg. De identiteit van de personen die op de familiefoto's te zien zijn kan onmogelijk worden achterhaald. Stel dat dit foto's van u en uw familie zouden zijn, dan nog dient te worden opgemerkt dat ook deze stukken geen begin van bewijs voor uw beweerde vrees leveren. De taskara's van uw ouders moeten bevestigen dat zij afkomstig zijn van de regio waarvan u beweert dat zij afkomstig zijn. Echter betreft de regio van origine van uw ouders geen element dat ter discussie werd gesteld door de asielinstanties. De enveloppe tot slot toont aan dat u post heeft ontvangen uit Afghanistan, meer niet. Geen van deze stukken kan uw geloofwaardigheid herstellen.

Wat voorts betreft uw verklaring dat u twee ooms had die voor het Afghaanse leger actief waren en dat zij recent door de Taliban werden gedood (verklaring volgend verzoek d.d. 23 december 2019, vraag 12), dient te worden opgemerkt dat u op geen enkele manier aantoont noch enige indicatie heeft waarom de beroepsactiviteiten van uw ooms nadelige gevolgen voor u zouden kunnen hebben. Bovendien wijst het CGVS er nogmaals op dat uw relaas met betrekking tot de dood van uw broer en vader ongeloofwaardig is gebleken, wat uw algemene geloofwaardigheid danig ondermijnt. Tot slot stelt het CGVS vast dat u geen enkel bewijs voor het werk en de dood van uw ooms neerlegt, en dat u zich aldus beperkt tot boude verklaringen die u op geen enkele manier weet te staven.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse verzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van ‘open combat’ of hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden

tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de agglomeratie Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Vanuit Jalalabad kan men doorreizen naar de delen van de stad gelegen in de omliggende districten Behsud en Surkhrod, ten noorden en ten westen van het district Jalalabad. Gelet op het strategische belang van deze weg, worden gerichte veiligheidsoperaties door de autoriteiten op deze weg uitgevoerd en is controle over de weg van groot belang voor de autoriteiten. Het gegeven dat veiligheidsoperaties onderweg plaatsvinden belet niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-68 en 195-201, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org/>); het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-24 en 111-118, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org/>); het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-66 en 211-218, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf); de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod van 18 maart 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_in_jalalabad_behsud_en_surkhrod.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>); en de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod (addendum) van 26 augustus 2019**, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/veiligheidssituatie-jalalabad-behsud-ensurkhrod-addendum> blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat gewapende militante groeperingen zoals de taliban en Islamitische Staat (ISKP) actief zijn in de meer afgelegen delen van de provincie. Zo is ISKP hoofdzakelijk openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. De taliban is op zijn beurt voornamelijk sterk aanwezig in de westelijke districten van de provincie. De taliban en ISKP bestrijden elkaar voor de controle over territoria en de aanwezige mijnen, in het bijzonder in het Tora Bora gebied van waaruit diverse goederen van en naar Pakistan gesmokkeld worden. De zuidelijke en zuidwestelijke districten worden het meest getroffen door deze gewapende strijd. Het CGVS benadrukt dat aan verzoekers afkomstig uit grote delen van Nangarhar de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er in hun hoofde geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Inzake de veiligheidssituatie dient echter herhaald en benadrukt te worden dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Provinciale hoofdplaatsen en belangrijkste bevolkingscentra staan over het algemeen onder controle van de Afghaanse overheid

en steden kennen een betere infrastructuur, dienstverlening en mogelijkheden tot levensonderhoud, en Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt maar zich verder uitstrekt dan deze districtsgrenzen. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud en Surkhrod, respectievelijk ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflictgerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een verstedelijkt gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau en de typologie van het geweld er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. De stad is stevig in handen van de overheid en er werden bijkomende veiligheidsmaatregelen genomen in het voorbije jaar, zoals een overdracht van de controle over de veiligheid van de stad aan het Afghaanse leger, wat een positieve impact op de algemene veiligheidssituatie in de stad tot gevolg heeft. Het geweld is er voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met bremmbommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook een aantal complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Hoewel veel van deze complexe aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers bij deze aanslagen niet het voornaamste doelwit zijn. Daarnaast werd Jalalabad voornamelijk in de eerste helft van 2018 getroffen door enkele grootschalige aanslagen opgeëist door ISKP, waarbij "soft targets" gevisieerd werden: bij deze aanslagen zijn de slachtoffers voornamelijk burgers en betreft het licht bewaakte locaties. Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is echter niet van dien aard dat het inwoners dwingt hun woonplaats te verlaten, zoals blijkt uit het aantal intern ontheemden (IDP's). Jalalabad blijkt daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in Jalalabad en de ruimere stadsregio met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk verschillende geweldsniveau en de typologie van het geweld in de regio in vergelijking met de provincie Nangarhar, de controle van de veiligheidsdiensten over de regio, het relatief beperkte aantal conflict gerelateerde incidenten, waarbij de tweede helft van 2018 en de eerste helft van 2019 een duidelijke daling van het geweldsniveau inhield, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de vaststelling dat de regio een toevluchtsoord is voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de agglomeratie Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke

gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Note wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien. De Guidance Note stelt voorts dat bij de beoordeling van de redelijkheid de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker van belang zijn, zoals: de leeftijd van de verzoeker, de mogelijkheid om zich op de arbeidsmarkt te begeven, het gebrek aan bijkomende kwetsbaarheden omwille van gender, het instaan voor het onderhoud van een gezin, de afwezigheid van gezondheidsproblemen, lokale kennis o.a. van de normen in de samenleving en kennis van de stad, de professionele, scholings- en economische achtergrond van de verzoeker, het bestaan van een ondersteunend netwerk etc.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Al in de beslissing d.d. 23 oktober 2017 motiveerde het CGVS op omstandige wijze waarom van u redelijkerwijs verwacht kan worden dat u zich in Jalalabad vestigt. Deze motivering kan hier worden hernomen en luidt als volgt:

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt. Immers, u bent een volwassen man die over de nodige kwaliteiten beschikt om professioneel aan de slag te gaan in Jalalabad. Zo spreekt u Pashtou en Dari (CGVS, p.8), de twee talen die gangbaar zijn in Jalalabad. Ook heeft u reeds een aanzienlijke werkervaring. Zo was u in Afghanistan vier jaar actief als timmerman, een beroep dat u verklaart volledig te beheersen (CGVS, p.8). Verder verklaart u dat uw oom aan vaderszijde, Zaman, samen met zijn zonen in de stad leeft (CGVS, p.5 & 24). U zou er niet alleen zelf al een paar keer geweest zijn, u verklaart bovendien dat deze oom ook uw moeder soms onderdak biedt (CGVS, p.5 & 6). Gevraagd of hij u ook niet zou kunnen opvangen, antwoordt u 'misschien wel'. Men kan er van uit gaan dat hij u, zij het minstens tijdelijk, opvang kan bieden. Het lijkt bovendien mogelijk dat uw moeder en uw broers nog steeds bij deze oom inwonen. U verklaart namelijk dat ze hier enige tijd woonden, maar dat u momenteel niet zou weten waar ze wonen (CGVS, p.5). Het lijkt er eerder op dat u probeert te verbergen dat uw familieleden daadwerkelijk nog in Jalalabad wonen, al geeft u aan dat dit best mogelijk is (CGVS, p.6). Het lijkt in ieder geval weinig aannemelijk dat u wel nog contact zou hebben met uw moeder, maar niet eens de vraag zou stellen waar ze zich zou bevinden (CGVS, p.5). Bovendien kan worden vermoed dat u zelf ook een tijdlang in Jalalabad woonde. U verklaart dat u ongeveer een jaar voor uw vertrek naar België in een dorp in Behsud district woonde, maar zou de naam van dit dorp noch van de omliggende dorpen kennen (CGVS, p.4-6). Los van het feit dat het hoogst ongeloofwaardig is dat iemand een jaar in een dorp zou wonen zonder de naam van dit dorp te kennen, lijkt het zeer goed mogelijk dat dit dorp, volgens uw verklaringen op slechts tien à vijftien minuten wandelafstand van de Behsud-brug gelegen (CGVS, p.6), deel uitmaakt van het stedelijk gebied Jalalabad. Men kan dus concluderen dat gelet op uw persoonlijke omstandigheden en profiel, een intern vestigingsalternatief in de agglomeratie Jalalabad voor u veilig en redelijk is.

De RvV bevestigde deze beoordeling en kwam net als het CGVS tot de conclusie dat "verzoeker in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet".

Heden brengt u geen elementen aan die de eerdere appreciatie van de asielinstanties zouden kunnen weerleggen. Hoewel u daar tijdens uw eerste asielprocedure nog wat onduidelijk over was (zie hierboven), zegt u nu zelf dat u in de periode voor uw vertrek uit Afghanistan in Jalalabad woonachtig was, meer bepaald "in Jalalabad, nabij het park Gul Agha Sherzai, nabij de brug van Behsud" (verklaring volgend verzoek d.d. 23 december 2019, vraag 10). Dat u daar "zes à zeven maanden" verbleef, bevestigt de redelijkheid van een hervestiging in Jalalabad.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Jalalabad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Jalalabad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugdrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3 tot 48/7, 56/72/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het "administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen" en van het "administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt."

Na een uitgebreid theoretisch betoog van de respectievelijke wetsbepalingen betwist verzoeker de motieven van de bestreden beslissing en besluit hij dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddorpe om hem als vluchteling te erkennen, minsten hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift nog volgende stukken: foto's van zijn oom toen deze bij het leger was (stuk 3), foto's van zijn moeder na de aanval door de taliban (stuk 4), een uittreksel uit het rapport "EASO. Country of Origin Information Report. Afghanistan. Individuals targeted by armed actors in the conflict" van december 2017 (stuk 5), een reisadvies van de Britse overheid van februari 2020 (stuk 6) en drie internetartikelen (stukken 7-10).

2.3. Beoordeling

2.3.1. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker is voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, mist dan ook juridische grondslag.

2.3.2. Vooreerst dient erop gewezen dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming op 23 oktober 2017 besloot tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof kon worden gehecht aan verzoekers bewering als zouden zijn broer en vader vermoord zijn door zijn neven of door de taliban.

Verzoeker ging in beroep tegen deze beslissing.

Bij arrest nr. 221 543 van 21 mei 2019 oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen eveneens tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof kon worden gehecht aan verzoekers relaas als zouden zijn vader en broer vermoord zijn en hij thans zelf vreest te worden gedood.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van volgende verzoeken om internationale beslissingen, de beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep er tegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

2.3.3. In het kader van het huidig (tweede) verzoek om internationale bescherming dient te worden vastgesteld dat verzoeker blijft vasthouden aan zijn verklaringen als zouden zijn vader en broer voor de Amerikanen hebben gewerkt en door de taliban gedood zijn. Verzoeker verklaart in dit verband nog dat de taliban zijn familie nog steeds blijft lastigvallen. Zo werd zijn zus bedreigd en zijn moeder geslagen en zal hij bij een terugkeer naar Afghanistan ongetwijfeld worden vermoord. Daarnaast voegt verzoeker nog toe dat zijn ooms N. J. en M. J. voor het Afghaanse leger actief waren en daarom recent vermoord werden.

Ter staving van zijn huidig verzoek om internationale bescherming legt verzoeker nog volgende documenten voor: een originele werkbadge van zijn vader, drie foto's van zijn familie, twee foto's van zijn vader op het werk, een kopie van de taskara's van zijn familie en de enveloppe.

2.3.4. In de bestreden beslissing wordt verzoekers huidig (tweede) verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk verklaard omdat (i) verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming werd afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof kon worden gehecht aan zijn vluchtrelaas; (ii) het louter afleggen van bijkomende verklaringen die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, niet van aard is om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas; (iii) de door verzoeker voorgelegde bijkomende documenten niet van die aard zijn dat ze tot een andere oordeelsvorming kunnen leiden nu (1) op basis van de badge, bankkaart en foto's niet kan worden afgeleid dat verzoekers vader door de taliban werd vermoord en dat ook de rest van zijn familie met de wraak van de taliban te maken kreeg, alsook dat op basis van de foto's niet duidelijk is wie dit betreft en hieruit allerminst een vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker kan worden afgeleid, (2) de taskara's hun herkomst bevestigen die niet wordt betwist en (3) de enveloppe aantoonst dat verzoeker post heeft ontvangen uit Afghanistan; (iv) aangaande verzoekers verklaringen dat zijn twee ooms, die voor het Afghaanse leger actief zouden zijn geweest, recent vermoord werden door de taliban moet worden opgemerkt dat verzoeker op geen enkele wijze aantoonst op welke manier de beroepsactiviteiten van zijn ooms nadelige gevolgen zouden hebben voor verzoeker en hij overigens geen enkel bewijs voorlegt van het werk en/of de dood van zijn ooms en (v) verzoeker in Jalalabad over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt, zoals wordt toegelicht.

2.3.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.6. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

2.3.7. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de niet-

ontvankelijkheid van zijn volgend verzoek om internationale bescherming, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn thans uiteengezette vluchtrelaas, het verwijzen naar de door hem voorgelegde documenten, het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

2.3.7.1. Vooreerst wordt in de bestreden beslissing op goede gronden vastgesteld als volgt:

“Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorig verzoek hebt uiteengezet, met name de problemen die uw familie ook nog na de moord op uw vader en broer met de Taliban zou kennen, moet worden beklemtoond dat uw vorig verzoek door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. In de weigeringsbeslissing van 23 oktober 2017 kwam het CGVS onder meer tot de vaststelling dat u de dood van uw vader en broer niet geloofwaardig maakte, u bijzonder matig op de hoogte was van de familievete die mede tot de problemen van uw familie zou hebben geleid en dat uw verklaringen op tal van punten vaag en zelfs tegenstrijdig bleken. De RvV stelde in het arrest van 21 mei 2019 eveneens dat aan uw vluchtrelaas geen geloof kon worden gehecht.

Heden stelt u dat de problemen met de Taliban blijven duren. Zij zouden uw zus hebben bedreigd en uw moeder hebben geslagen (verklaring volgend verzoek d.d. 23 december 2019, vraag 15). Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielmotieven.”

In zoverre verzoeker in het verzoekschrift nog verwijst naar het feit dat zijn moeder geslagen werd door de taliban, dient te worden opgemerkt dat hij zich opnieuw beperkt tot het volharden in eerder afgelegde verklaringen waarvan werd vastgesteld dat zij volledig in het verlengde liggen van iets dat reeds in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming ongeloofwaardig werd bevonden door de ‘s Raads arrest nr. 221 543 van 21 mei 2019.

De foto's die hij hiertoe bijbrengt (verzoekschrift, stuk 4) zijn evenmin van die aard dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen. Er dient immers op gewezen dat, nog daargelaten dat de bij het verzoekschrift gevoegde privéfoto's fotokopieën zijn, zij alleen al door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen enkele garantie bieden wat betreft de authenticiteit van wat wordt afgebeeld. Overigens kan op basis van de foto's geenszins de familieband met verzoeker worden aangetoond, laat staan dat duidelijk is of het daadwerkelijk het been betreft van de op de eerste foto afgebeelde vrouw. Deze foto's bevatten derhalve geen enkele objectieve aanwijzing voor verzoekers bewering als zouden zijn vader en broer vermoord zijn door de taliban omwille van hun werkzaamheden en zijn familie thans nog steeds worden lastiggevallen door de taliban.

Waar verzoeker, onder verwijzing naar het rapport “EASO. Country of Origin Information Report. Afghanistan. Individuals targeted by armed actors in the conflict” van december 2017 (verzoekschrift, stuk 5), voorts lijkt aan te voeren dat hij een risicoprofiel bezit omwille van de werkzaamheden van zijn vader bij een internationale firma, dient erop gewezen dat - zo geloof zou worden gehecht aan deze werkzaamheden - deze op zich niet volstaan om te besluiten tot een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Uit de UNHCR “Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 30 augustus 2018 blijkt immers dat dergelijke vrees *in concreto* aannemelijk dient te worden gemaakt (“Depending on the specific circumstances of the case [...]”). Gelet op het arrest nr. 221 543 van 21 mei 2019 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en rekening houdend met de motieven van de bestreden beslissing, slaagt verzoeker er evenwel niet in de door hem aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken.

2.3.7.2. Aangaande verzoekers verklaringen als zouden zijn twee ooms voor het Afghaanse leger actief zijn geweest en recent gedood zijn door de taliban considereert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nog terecht als volgt:

“Wat voorts betreft uw verklaring dat u twee ooms had die voor het Afghaanse leger actief waren en dat zij recent door de Taliban werden gedood (verklaring volgend verzoek d.d. 23 december 2019, vraag 12), dient te worden opgemerkt dat u op geen enkele manier aantoont noch enige indicatie heeft waarom de beroepsactiviteiten van uw ooms nadelige gevolgen voor u zouden kunnen hebben. Bovendien wijst het CGVS er nogmaals op dat uw relaas met betrekking tot de dood van uw broer en vader ongeloofwaardig is gebleken, wat uw algemene geloofwaardigheid danig ondermijnt. Tot slot stelt het CGVS vast dat u geen enkel bewijs voor het werk en de dood van uw ooms neerlegt, en dat u zich aldus beperkt tot boude verklaringen die u op geen enkele manier weet te staven.”

Waar verzoeker in dit verband foto's bijbrengt (verzoekschrift, stuk 3) die volgens hem de beroepsactiviteiten van zijn ooms aantoont en dus minstens een begin van bewijs vormen van de problemen met de taliban, dient te worden benadrukt dat deze foto's opnieuw niet verduidelijken wat de band is tussen de daarop afgebeelde persoon en verzoeker. Overigens kunnen deze foto's geen bewijs vormen van de voorgehouden feiten aangezien foto's in het algemeen in scène kunnen worden gezet en bijgevolg manipuleerbaar zijn in plaats, tijd en ruimte. Daarnaast dient erop gewezen dat verzoeker nog steeds nalaat aan te tonen op welke wijze de eventuele beroepsactiviteiten van zijn ooms nadelige gevolgen zouden hebben voor hem. Verzoeker slaagt er dan ook niet in om voormelde pertinente vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen.

2.3.7.3. In zoverre verzoeker verwijst naar zijn kwetsbaar profiel, meer bepaald dat hij aan drugs verslaafd is en kampt met ernstige psychologische problemen, dient erop gewezen dat in 's Raads arrest nr. 221 543 van 21 mei 2019 dienaangaande werd geoordeeld als volgt:

“2.3.2.5. Vervolgens voert verzoeker in zijn verzoekschrift aan dat hij drugsproblemen heeft die maken dat hij slechts vage verklaringen kan afleggen. De Raad stelt echter vast dat verzoeker nalaat enig medisch/psychologisch/psychiatrisch attest voor te leggen waaruit zou kunnen blijken dat hij dermate te lijden heeft van zijn drugsgebruik dat hij niet in staat zou zijn tot het op een normale wijze ondergaan van een persoonlijk onderhoud of tot het afleggen van coherente, doorleefde, gedetailleerde en geloofwaardige verklaringen inzake zijn vluchtrelaas. De commissaris-generaal wijst er in de bestreden beslissing bovendien terecht op dat verzoeker bij aanvang van zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aangaf nuchter te zijn. In zijn verzoekschrift voert verzoeker weliswaar aan dat dit “geen redenen [mag] zijn om stellen dat er geen probleem zijn om een coherente gehoor af te leggen”, doch hij laat na dit in in concreto verder toe te lichten. Er kan immers vanuit gegaan worden dat verzoeker door aan te geven dat hij nuchter was hij er zelf geen probleem in zag verklaringen af te leggen. Dat verzoeker in de pauze tijdens het persoonlijk onderhoud zou zijn gaan roken, vormt op zich evenmin een indicatie dat verzoeker daarbij drugs zou hebben genomen of dat hij anderszins niet langer in staat zou zijn geweest om het persoonlijk onderhoud op een normale wijze te ondergaan. Er dient tevens op gewezen dat verschillende van de in de bestreden beslissing vastgestelde vaagheden en tegenstrijdigheden zijn gebaseerd op verzoekers verklaringen bij zijn aankomst in België (zie ook infra). Aangezien verzoeker verklaarde dat hij pas na zijn aankomst in België verslaafd geraakte aan het gebruik van hasjiesj (gehoorverslag CGVS, p. 3), kan redelijkerwijze worden aangenomen dat er van deze verslaving nog geen sprake was ten tijde van zijn verklaringen bij zijn aankomst in België. In tegenstelling tot verzoekers bewering in zijn verzoekschrift, kan dan ook niet worden aangenomen dat de commissaris-generaal onzorgvuldig zou hebben gehandeld door het persoonlijk onderhoud te laten plaatsvinden.

Mede gelet op het voorgaande, motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht als volgt:

“Het CGVS merkt op dat uw relaas bijzonder vaag en tegenstrijdig is gebleken. U argumenteert dat u, na een operatie aan uw kaak hier in België, veel zaken vergeten bent (CGVS, p.6, 10, 23). Dat iemand zich tal van zaken niet kan herinneren omwille van een operatie, lijkt nochtans weinig aannemelijk. U legt bovendien geen enkel bewijsstuk neer dat deze beweerdde gevolgen kan aantonen, waardoor dit niet meer lijkt dan een blote bewering. U stelt ook dat u druggebruiker bent. Uzelf verklaart pas hier in België verslaafd te zijn geraakt aan hasjiesj (CGVS, p.3). Gezien uzelf ook verklaarde nuchter te zijn geweest tijdens uw gehoor bij het CGVS (CGVS, p.3), kan dit drugsgebruik allerm minst een verklaring bieden voor uw gebrekkige kennis omtrent de problemen die u en uw familie zouden hebben in Afghanistan.

Een drugsprobleem is bovendien geen vrijgeleide voor het afleggen van leugenachtige verklaringen en het verzwijgen of geheel anders voorstellen van uw ‘werkelijke’ problemen.”

(...)

De Raad stelt vast dat verzoeker dienaangaande verwijst naar zijn mentale toestand waardoor hij niet in staat is om coherente verklaringen af te leggen. In zoverre verzoeker hiermee doelt op zijn drugsproblemen en/of de operatie aan zijn kaak, kan dienstig worden verwezen naar hetgeen

hieromtrent hoger reeds werd gesteld (zie sub 2.3.2.6.) en waaruit blijkt dat deze problemen niet kunnen worden aanvaard als verschoning voor de in de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde motieven vastgestelde vaagheden en tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen met betrekking tot de beweerde dood van zijn vader en zijn broer. In zoverre verzoeker aanvoert dat hij, naast zijn drugsproblemen en de operatie aan zijn kaak, te kampen heeft met andere mentale problemen, dient nogmaals vastgesteld dat hij nalaat enig medisch/psychologisch/psychiatrisch attest ter staving van deze problemen voor te leggen. Bovendien maakte verzoeker nooit eerder melding van dergelijke andere mentale problemen, zodat het hier slechts om een post factum-bewering gaat.”

Verzoeker laat ook tot op heden na om enig medisch/psychologisch/psychiatrisch attest bij te brengen ter staving van zijn beweerde problemen, zodat hij allerm minst aantoon t dat hij over een kwetsbaar profiel zou beschikken.

2.3.7.4. De door verzoeker in het kader van zijn huidig verzoek om internationale bescherming voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen. Dienaangaande staat in de bestreden beslissing terecht te lezen als volgt:

“De bijkomende documenten leiden niet tot een andersluidende appreciatie. De badge en de bankkaart die uw vader zouden toebehoren, noch de foto's waarop uw vader op het werk te zien zou zijn, tonen aan dat uw vader door de Taliban werd vermoord en dat ook de rest van de familie met de wraak van de Taliban te maken kreeg. De identiteit van de personen die op de familiefoto's te zien zijn kan onmogelijk worden achterhaald. Stel dat dit foto's van u en uw familie zouden zijn, dan nog dient te worden opgemerkt dat ook deze stukken geen begin van bewijs voor uw beweerde vrees leveren. De taskara's van uw ouders moeten bevestigen dat zij afkomstig zijn van de regio waarvan u beweert dat zij afkomstig zijn. Echter betreft de regio van origine van uw ouders geen element dat ter discussie werd gesteld door de asielinstanties. De enveloppe tot slot toont aan dat u post heeft ontvangen uit Afghanistan, meer niet. Geen van deze stukken kan uw geloofwaardigheid herstellen.”

Zo verzoeker nog meent dat de badge en werkkaart van zijn vader nieuwe elementen uitmaken die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor internationale bescherming, gaat hij volledig voorbij aan de overwegingen van de bestreden beslissing waar dienaangaande op goede gronden wordt overwogen dat deze documenten geenszins aantonen dat verzoekers vader zou zijn vermoord door de taliban, laat staan dat ook de rest van de familie problemen ondervindt met de taliban.

Wat betreft de aan het verzoekschrift gevoegde foto's van zijn oom en zijn moeder (stukken 3-4), het rapport “EASO. Country of Origin Information Report. Afghanistan. Individuals targeted by armed actors in the conflict” van december 2017 (stuk 5) kan dienstig worden verwezen naar hetgeen hoger reeds werd vastgesteld.

De overige door verzoeker bijgebrachte informatie (verzoekschrift, stukken 6-10) vermag aan de voormelde vaststellingen geen afbreuk te doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het gestelde in 's Raads arrest nr. 221 543 van 21 mei 2019 en rekening houdend met het voorgaande, in gebreke.

2.3.7.5. Bij aanvullende nota van 17 augustus 2020 verwijst verweerder naar een recente COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod van 12 maart 2020. Bh de toelichting wordt gesteld dat de veiligheidssituatie niet fundamenteel gewijzigd is in vergelijking met de vorige COI.

Met betrekking tot de veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen en de actuele veiligheidssituatie in de agglomeratie Jalalabad in het bijzonder, alwaar verzoeker blijkens de beoordeling in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt, motiveert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing terecht als volgt:

*“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.*

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de agglomeratie Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Vanuit Jalalabad kan men doorreizen naar de delen van de stad gelegen in de omliggende districten Behsud en Surkhrod, ten noorden en ten westen van het district Jalalabad. Gelet op het strategische belang van deze weg, worden gerichte veiligheidsoperaties door de autoriteiten op deze weg uitgevoerd en is controle over de weg van groot belang voor de autoriteiten. Het gegeven dat veiligheidsoperaties onderweg plaatsvinden belet niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-68 en 195-201, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-24 en 111-118, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>; het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-66 en 211-218, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf); de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod van 18 maart 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_in_jalalabad_behsud_en_surkhrod.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>); en de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod (addendum) van 26 augustus 2019**, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/veiligheidssituatie-jalalabad-behsud-ensurkhrod-addendum> blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat gewapende militante groeperingen zoals de taliban en Islamitische Staat (ISKP) actief zijn in de meer afgelegen delen van de provincie. Zo is ISKP hoofdzakelijk openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. De taliban is op zijn beurt voornamelijk sterk aanwezig in de westelijke districten van de provincie. De taliban en ISKP bestrijden elkaar voor de controle over territoria en de aanwezige mijnen, in het bijzonder in het Tora Bora gebied van waaruit diverse goederen van en naar Pakistan gesmokkeld worden. De zuidelijke en zuidwestelijke districten worden het meest getroffen door deze gewapende strijd. Het CGVS benadrukt dat aan verzoekers afkomstig uit grote delen van Nangarhar de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er in hun hoofde geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Inzake de veiligheidssituatie dient echter herhaald en benadrukt te worden dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Provinciale hoofdplaatsen en belangrijkste bevolkingscentra staan over het algemeen onder controle van de Afghaanse overheid en steden kennen een betere infrastructuur, dienstverlening en mogelijkheden tot levensonderhoud, en Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt maar zich verder uitstrekt dan deze districtsgrenzen. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud en Surkhrod, respectievelijk ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflictgerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een verstedelijkt gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau en de typologie van het geweld er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. De stad is stevig in handen van de overheid en er werden bijkomende veiligheidsmaatregelen genomen in het voorbije jaar, zoals een overdracht van de controle over de veiligheid van de stad aan het Afghaanse leger, wat een positieve impact op de algemene veiligheidssituatie in de stad tot gevolg heeft. Het geweld is er voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm

van aanslagen met bembommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook een aantal complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Hoewel veel van deze complexe aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers bij deze aanslagen niet het voornaamste doelwit zijn. Daarnaast werd Jalalabad voornamelijk in de eerste helft van 2018 getroffen door enkele grootschalige aanslagen opgeëist door ISKP, waarbij "soft targets" gevisieerd werden: bij deze aanslagen zijn de slachtoffers voornamelijk burgers en betreft het licht bewaakte locaties. Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is echter niet van dien aard dat het inwoners dwingt hun woonplaats te verlaten, zoals blijkt uit het aantal intern ontheemden (IDP's). Jalalabad blijkt daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in Jalalabad en de ruimere stadsregio met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk verschillende geweldsniveau en de typologie van het geweld in de regio in vergelijking met de provincie Nangarhar, de controle van de veiligheidsdiensten over de regio, het relatief beperkte aantal conflict gerelateerde incidenten, waarbij de tweede helft van 2018 en de eerste helft van 2019 een duidelijke daling van het geweldsniveau inhield, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de vaststelling dat de regio een toevluchtsoord is voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de agglomeratie Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

Met het louter betwisten van dit besluit, de argumentatie dat de veiligheidssituatie in Afghanistan zorgwekkend en verslechterd is, het betoog dat er nog regelmatig incidenten plaatsvinden in Jalalabad en de verwijzing naar internetartikelen en een reisadvies (verzoekschrift, stukken 6-10), toont verzoeker niet aan dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De door verzoeker aangehaalde informatie ligt immers in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Jalalabad is gesteund en waarbij wel degelijk wordt erkend dat er nog aanslagen plaatsvinden. De Raad benadrukt te dezen nog dat een reisadvies slechts gericht is *in casu* aan de Britse onderdanen die van plan zijn om naar Afghanistan te reizen doch geenszins een leidraad vormt voor de onafhankelijke instanties belast met het onderzoek van de verzoeken om internationale bescherming van personen die de Afghaanse nationaliteit bezitten. Uit het reisadvies kan overigens geenszins blijken dat er in Afghanistan actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verder staat in de bestreden beslissing nog te lezen als volgt:

"Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Note wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan

besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien. De Guidance Note stelt voorts dat bij de beoordeling van de redelijkheid de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker van belang zijn, zoals: de leeftijd van de verzoeker, de mogelijkheid om zich op de arbeidsmarkt te begeven, het gebrek aan bijkomende kwetsbaarheden omwille van gender, het instaan voor het onderhoud van een gezin, de afwezigheid van gezondheidsproblemen, lokale kennis o.a. van de normen in de samenleving en kennis van de stad, de professionele, scholings- en economische achtergrond van de verzoeker, het bestaan van een ondersteunend netwerk etc.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.”

Wat betreft de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief in hoofde van verzoeker in de stad Jalalabad werd in 's Raads arrest nr. 221 543 van 21 mei 2019 reeds geoordeeld als volgt:

“Verder wordt er in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt. Immers, u bent een volwassen man die over de nodige kwaliteiten beschikt om professioneel aan de slag te gaan in Jalalabad. Zo spreekt u Pashtou en Dari (CGVS, p.8), de twee talen die gangbaar zijn in Jalalabad. Ook heeft u reeds een aanzienlijke werkervaring. Zo was u in Afghanistan vier jaar actief als timmerman, een beroep dat u verklaart volledig te beheersen (CGVS, p.8).

Verder verklaart u dat uw oom aan vaderszijde, Z., samen met zijn zonen in de stad leeft (CGVS, p.5 & 24). U zou er niet alleen zelf al een paar keer geweest zijn, u verklaart bovendien dat deze oom ook uw moeder soms onderdak biedt (CGVS, p.5 & 6). Gevraagd of hij u ook niet zou kunnen opvangen, antwoordt u ‘misschien wel’. Men kan er van uit gaan dat hij u, zij het minstens tijdelijk, opvang kan bieden. Het lijkt bovendien mogelijk dat uw moeder en uw broers, nog steeds bij deze oom inwonen. U verklaart namelijk dat ze hier enige tijd woonden, maar dat u momenteel niet zou weten waar ze wonen (CGVS, p.5). Het lijkt er eerder op dat u probeert te verbergen dat uw familieleden daadwerkelijk nog in Jalalabad wonen, al geeft u aan dat dit best mogelijk is (CGVS, p.6). Het lijkt in ieder geval weinig aannemelijk dat u wel nog contact zou hebben met uw moeder, maar niet eens de vraag zou stellen waar ze zich zou bevinden (CGVS, p.5).

Bovendien kan worden vermoed dat u zelf ook een tijdlang in Jalalabad woonde. U verklaart dat u ongeveer een jaar voor uw vertrek naar België in een dorp in Behsud district woonde, maar zou de naam van dit dorp noch van de omliggende dorpen kennen (CGVS, p.4-6). Los van het feit dat het hoogst ongeloofwaardig is dat iemand een jaar in een dorp zou wonen zonder de naam van dit dorp te kennen, lijkt het zeer goed mogelijk dat dit dorp, volgens uw verklaringen op slechts tien à vijftien minuten wandelafstand van de Behsud-brug gelegen (CGVS, p.6), deel uitmaakt van het stedelijk gebied Jalalabad.

Men kan dus concluderen dat u, een volwassen man die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar Afghanistan over de mogelijkheden en nodige ondersteuning beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er een bestaan uit te bouwen.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen, herhaalde u dat uw moeder u zei dat men u zou vermoorden (CGVS, p.16). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond, maakt u op geen enkele manier aannemelijk dat u hoort te vrezen voor uw leven, zodat dit niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.”

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift dienaangaande stelt als volgt: “Verweerster roept aan de hand van ‘lijkt het zeer goed mogelijk’ vermoedens een intern vlucht alternatief in. Dit is niet anders dan een verkeerde toepassing van artikel 48/5, §3 Vw.”, dient erop gewezen dat het gebruik van de zinsnede “lijkt het zeer goed mogelijk” in de hiervoor geciteerde motivering uit de bestreden beslissing zijn oorsprong vindt in het feit dat verzoeker niet kon aangeven wat de naam was van het dorp waar hij gedurende een jaar voorafgaand aan zijn vertrek uit Afghanistan zou hebben gewoond. Naast het feit dat dergelijke onwetendheid onaannemelijk is en doet vermoeden dat verzoeker zijn banden met de stad Jalalabad tracht te verhullen, maakt dat uit de verklaring van verzoeker dat dit onbekende dorp op

slechts tien à vijftien minuten wandelafstand van de Behsudbrug is gelegen, blijkt dat de voormelde zinsnede dient te worden begrepen als dat redelijkerwijze moet worden aangenomen dat verzoeker gedurende een jaar voorafgaand aan zijn vertrek uit Afghanistan in het grootstedelijk gebied van Jalalabad verbleef. Voor het overige voert verzoeker geen enkel concreet en inhoudelijk verweer tegen de hiervoor geciteerde motieven uit de bestreden beslissing, die door de Raad worden overgenomen en tot de zijne worden gemaakt."

Thans considereert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nog op goede gronden als volgt:

"Heden brengt u geen elementen aan die de eerdere appreciatie van de asielinstanties zouden kunnen weerleggen. Hoewel u daar tijdens uw eerste asielprocedure nog wat onduidelijk over was (zie hierboven), zegt u nu zelf dat u in de periode voor uw vertrek uit Afghanistan in Jalalabad woonachtig was, meer bepaald "in Jalalabad, nabij het park Gul Agha Sherzai, nabij de brug van Behsud" (verklaring volgend verzoek d.d. 23 december 2019, vraag 10). Dat u daar "zes à zeven maanden" verbleef, bevestigt de redelijkheid van een hervestiging in Jalalabad.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan."

Waar verzoeker nog hekelt dat hij op geen enkel sociaal of familiaal netwerk zal kunnen rekenen in Jalalabad, dient erop gewezen dat uit voormelde vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing volgt dat minstens verzoekers oom Z. in Jalalabad woonachtig is, dat er indicaties voorhanden zijn dat zijn moeder en broers zich daar thans nog bevinden en dat hij zelf een tijd woonachtig is geweest in Jalalabad zodat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij wel degelijk over een netwerk beschikt in de stad. Bovendien dient te worden herhaald dat UNHCR aanvaardt dat alleenstaande mannen zich in bepaalde omstandigheden zonder de steun van hun familie of hun gemeenschap kunnen vestigen in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In zoverre verzoeker opmerkt dat de socio-economische omstandigheden relevant zijn en hij lijkt aan te sturen op het feit dat Jalalabad geen waardig en veilig vestigingsalternatief biedt, wijst de Raad erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM bestaat. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 van het EVRM wordt vereist (EHRM 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T./ Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende verzoeker om internationale bescherming zelf zal worden geconfronteerd met een mensonterende behandeling. In het dossier van verzoeker zijn geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in zijn hoofde suggereren. Er wordt niet aangetoond dat verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan zal worden geconfronteerd met een dusdanige ernstige beperking van de bestaansmogelijkheden dat het voor hem onmogelijk zal zijn om op maatschappelijk en sociaal gebied te kunnen functioneren.

Zo verzoeker nog meent dat hij een kwetsbaar profiel heeft omwille van zijn drugsverslaving en zijn psychologische problemen kan dienstig worden verwezen naar hetgeen hierover hoger reeds is komen vast te staan en waaruit blijkt dat hij er niet in slaagt *in concreto* aan te tonen dat hij een kwetsbaar profiel bezit. Verder brengt verzoeker geen individuele elementen bij, noch blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoekers persoonlijke omstandigheden van die aard zijn dat hij een verhoogde kwetsbaarheid heeft die ertoe leidt dat hij een groter risico loopt dan andere burgers in zijn herkomstregio op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld aldaar.

Gelet op het voorgaande stelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht vast dat verzoeker in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kreeg om zijn verklaringen met

betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van zijn huidig volgend verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. De beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal luidens artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.9. In acht genomen hetgeen voorafgaat, brengt verzoeker geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Derhalve heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn (volgend) verzoek om internationale bescherming.

2.3.10. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers slechts tot vernietiging overgaan om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 § 1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit het voorgaande. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

2.3.11. Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig augustus tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS